

Հովհաննես Թումանյան

Թոշունի մտածանքը

Ես ապրում էի մի փոքրիկ տան մեջ
Առատ ու անփույթ,
Աշխարհքն ինձ համար կրկոր էր անվերջ,
Կեղևը կապույտ:

Նըրանից հետո աչքըս բաց արի
Մի փոքրիկ բլնում,
Տեսա՝ աշխարհքը հարդից է շինած,
Ու մայրս է շինում:

Մի օր էլ, բլնից գլուխս հանած,

Նայում եմ դես-դեն,
Տեսնեմ՝ աշխարհքը տերևից շինած,
Մեր բունը վրբեն:

Հիմի թռչում եմ հեռո՛ւ, շատ հեռո՛ւ,
Ամեն տեղ գրնում,

Բայց թե աշխարհքը ինչի՞ց է շինած
Էլ չեմ հասկանում:

